

မြို့ဝင်စားလေး

မောင်လူလူ

မီးမီး (လာရှိုး)

မြွေဝင်စားလေး မောင်လူလှ

"အား"

"နာတယ် အမေရေ ကယ်ပါဦး"

"နာတယ် အရမ်းနာတယ် အမေရေ"

"အမလေး သေပါပြီ အမေရဲ့ "

"မခံနိုင်တော့ဘူး"

"အားထည့်ပြီး ညှစ်ပါ မခင်စိန်ရဲ့ အားထည့် ညှစ်လိုက်"

"ညှစ်ထားညှစ်ထား ခင်စိန်ရေ"

"အား အား"

ဒေါ်သောင်းမေက ဗိုက်ကို ကူညှစ်ပေးနေသည် ။ ခဏကြာသော် ကလေးက ထွက်လာသည် ။

"အူဝဲအူဝဲ"

မောဟိုက်သံကြီးနှင့် မခင်စိန်က မေးလိုက်သည် ။

"ဘာလေးလဲ ဒေါ်သောင်းမေ"

"သားလေးဟေ့ သားလေး ယောက်ျားလေးတော့ ဖြူဖြူမွေးမွေး ချစ်စရာလေး"

ဒေါ်သောင်းမေ အသံကြောင့် မခင်စိန် ပြုံးကာ ကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သောင်းမေက ခဏနားပါဦးဟု ဆိုသောကြောင့် တစ်မှေးမှေးလိုက်သည်။ ။

"အင်းအင်း ကိုအေးမောင် ... ကိုအေးမောင်"

မခင်စိန်သည် သားလေးကို မွေးဖွားခဲ့ရ၍ ပင်ပန်းစွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည်။ ။

"ဘာလဲဟင် ငါရှိတယ်လေ"

"ကလေးကောဟင် ကလေး"

"ရှိပါတယ်ဟ ငါချီထားတယ်"

"ခေါ်လာခဲ့ပါ ကိုအေးမောင်ရယ် ကျွန်မသားလေးကို ကျွန်မတွေ့ချင်လို့ပါ"

"နင်လည်း ပင်ပန်းနေတာ ခဏအနားယူပါဦး တစ်သက်လုံး ကိုယ့်သားကို တဝကြီး ချစ်လို့ ရပါတယ်။ အခုငါ ချီထားတာ နေနေသားပဲ"

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ကျွန်မမွေးထားတဲ့ သား ကျွန်မချီချင်တယ်"

"ဪ ခက်တာပဲ ပြောမရတော့လည်း ခေါ်ခဲ့မယ်"

ကိုအေးမောင်သည် လက်ထဲမှ ကလေးငယ်အား မခင်စိန်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

မခင်စိန်သည် မိခင်စိတ်ကြောင့် တင်းနေသော နို့ချိုအား ကလေးပါး စပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေး လိုက်သည်။ ။ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် သားလေး နို့စို့နေ စဉ် မခင်စိန်သည် သားလေး တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်မိမိနှင့် ကြည့်နေမိ သည်။ ။

"အိုသားလေးက ချောလိုက်တာ ဖွေးနေတာပဲ။ မည်းတူးနေတဲ့ သူ့အ ဖေနဲ့ လည်း မတူဘူး။ ပုတိုတဲ့ ငါနဲ့ လည်း မတူဘူး။ ခြေတံလက်တံ အရှည်ကြီးနဲ့ ။ လည်ပင်းက အမလေး ဘုရားဘုရား ..."

သားလေး၏ လည်ပင်းမှ ထင်ရှားသော ဒဏ်ရာကြီးကို မြင်လိုက်ရ သည် မို့ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရာ ကိုအေးမောင်က လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ။

"ကိုအေးမောင် သားလေး လည်ပင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီး"

"ငါသိတယ် နင့်စိတ်ထဲ ထားမနေနဲ့ ။ ဒဏ်ရာက ကလေးကြီးလာ ရင် ပျောက်သွားမှာ ပေါ့"

"ကျွန်မ အိပ်မက်ကို ရှင်မှတ်မိတယ် မလား"

ဤကလေး ကိုယ်ဝန်မရခင်က မြွေကြီးတစ်ကောင်က မခင်စိန်နှင့် အတူ နေပါရစေဟု ဆယ်ရက်အတွင်း သုံးကြိမ်တိတိ လာပြောခဲ့သည် ကို မြင်မက်ခဲ့လေသည်။ ။

"မှတ်မိပါတယ် ခင်စိန်ရယ်"

"သားလေးဟာ ဟိုဟို"

"တော်ပြီ ခင်စိန် မပြောနဲ့ တော့။ ငါသိတယ် သားလေးက မြွေကြီးဝ င်စားတယ် ဆိုတာ။ ငါလည်း နောင်တရပါပြီ။ နောင်ဆိုရင် သူတစ်ပါး အသက်ကို မသတ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်"

ကိုအေးမောင်က ကတိပေးသောကြောင့် မခင်စိန်မှာ ကျေနပ်ရသည်

။

ဦးညိုတို့ လယ်ကွက်မှာ ရွာအပြင်ဘက် တောစပ်နားတွင် ရှိသည် ။
ဦးညိုမှာ တစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့ လယ်ကွက်ထဲတွင် တဲကလေး ဆောက်ကာ တစ်ယောက်တည်း နေလေသည် ။ ဦးညိုနှင့် ကိုအေးမောင်တို့မှာ အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည် ။ စပါးများ ရိတ်သိမ်းအပြီး ဦးညိုမှ သူ၏ လယ်တောဆီသို့ အလည်လာရန် ခေါ်သောကြောင့် ကိုအေးမောင် တစ်ယောက် သွားရောက်ခဲ့သည် ။

လယ်ကွက်မရောက်မီ တောစပ်တွင် ဦးညိုကို ဓားမကြီး တစ်ချောင်းနှင့် တွေ့လိုက်သည် ။ ဘာများ တွေ့လို့ လဲဟု ဆိုကာအပြေးလေး သွားကြည့်မိသည် ။ အဝါတစ်ရစ် အနက်တစ်ရစ်နှင့် အရစ်များ ပါသော မြွေကြီးတစ်ကောင် နောက်သို့ ဦးညို လိုက်နေသည် ကို တွေ့လိုက်သည် ။ မြွေကြီးမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သွားနေသည် ။

"ဦးညို မြွေကြီးဗျ မြွေကြီး အကြီးကြီးပဲ"

"ဦးညိုရေ ခုတ်ဗျ ခုတ် ခုတ်"

အနီးရောက်မှ သေချာ ကြည့်လိုက်တော့ မြွေသူတော်ကောင်း ဖြစ်နေသည် ။

"ဟာ ... ဦးညိုရေ မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ "

ကိုအေးမောင် အော်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားသည်။ ဦးညို၏ ဓားကြီးက မြွေကြီးလည်ပင်းပေါ် ရောက်သွားသည်။ မြွေကြီးမှာ ပြေးလည်း မပြေး ပြန်လည်း ရန်မမူပါ။ ကိုအေးမောင်ကို ကြည့်ကာ မြွေကြီး လည်ပင်း ပြတ်သွားလေသည်။

"ငန်းတော်ကျားက အန္တရာယ်များ တယ်"

"ဒါ ငန်းမြွေ မဟုတ်ပါဘူး ဦးညိုရယ်။ ငန်းက အဖြူတစ်ရစ် အနက်တစ်ရစ်ပါ။ ဒါက အဝါတစ်ရစ် အနက်တစ်ရစ်နဲ့ သံကွင်းစွပ်မြွေပါ။ မြွေသူတော်ကောင်းပါ ဦးညိုရယ်"

"အေးလေ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လုပ်ပြီးသွားပြီ။ သတ္တဝါဆိုတာ လူကချွတ်မှ ကျွတ်တာကွ စိတ်ထဲထားမနေနဲ့ "

သားလေးမမွေးခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ကိုအေးမောင် ပြန်မြင်ယောင် နေမိသည်။
